

[Bertel Haarder.]

som stort set er oplæsning af Tandlægeforeningens rent politiske kampagne imod et fuldstændig uskadeligt forslag, som blot tilsigter at give forældrene en lille smule mere valgfrihed.

De undersøgelser, der er foranstaltet, er gode nok, men de konklusioner, der drages af dem, er rent politiske og videnskabeligt fuldstændig uvederhæftige, for det system, der foreslås her, har aldrig været forsøgt, og derfor kan man ikke sammenligne noget med det. Den samme diskussion var vi igennem sidste år, og da var der heldigvis et flertal her i tinget, som opdagede, at det kunne man ikke fæste lid til.

Når ministeren siger, at det er komplet urimeligt at komme med sådan noget her, så vil jeg sige: ja men er det i virkeligheden ikke komplet urimeligt, at den børnetandpleje, der foregår hos en privat praktiserende tandlæge, skal betales 100 pct., mens den, der foregår på en børnetandklinik, er komplet gratis? På trods af at den privat praktiserende tandlæge – som måske bor meget nærmere hjemmet og måske er velkendt i forvejen – udøver nøjagtig det samme håndværk og giver den samme vejledning, som man kan give på børnetandklinikken. Der er ingen forskel. Hvorfor da denne vældige diskriminering? Det kan vel ikke skyldes, at børnetandklinikkerne skulle være så dårlige, så man er bange for, at alle ville flygte fra dem, hvis man indfører noget sådant? Hvorfor skulle man dog det? Langt det letteste for forældrene er jo at lade være at gøre noget; så kommer børnene på børnetandklinikken. Alle de forsømmelige, alle dem, som nogle har så travlt med at kalde dårlige forældre, frembyder ikke noget problem, for dér vil børnene komme på børnetandklinikken. Det drejer sig kun om den lille minoritet, 3 pct. eller 5 pct., som af en eller anden grund ønsker at benytte deres egen tandlæge og foretrækker det fremfor at benytte børnetandklinikken. Det kan være af mange forskellige grunde. Hr. Ole Hovmand nævnte nogle, og dem havde han erfaring for fra sin praksis, man kunne tænke sig andre. Det er kun disse ganske få forældre, som her får en mulighed for at få deres ønske opfyldt uden skade for nogen som helst.

Samtlige de argumenter, som er fremført af ministeren her, kunne nøjagtig lige så godt bruges mod enhver form for frit lægevalg i kongeriget og mod enhver form for frit skolevalg. For hvordan er det nu med disse frisko-

ler, vi har? De giver jo også et vældigt afbræk i planlægningen, og kommunerne skal jo gøre plads til børnene alligevel, for det tilfælde at friskolerne bliver nedlagt. Sludder og vrøvl, for resten, hvad er det for noget at komme med. Det passer heller ikke her. Det er helt indlysende, at der vil blive et særdeles stabilt billede i de danske kommuner i retning af, at en vis procentdel hist og her vil benytte deres egen tandlæge. Det vil der ikke være spor svingninger i, medmindre man da dummer sig vældig på børnetandklinikken, og så kunne man vel have gavn af denne lille konkurrence, man kunne få fra de privatpraktiserende tandlæger.

Lad mig straks sige, at ét argument har jeg selvfølgelig lyttet til – og også læst om i den debat, der har været – og det er det med de administrative problemer for kommunen. Men her kan man ikke både blæse og have mel i munden, for de administrative problemer opstår kun, hvis man for denne lille gruppe skal have nøjagtig den samme sikkerhed, som man har i dispensationskommunerne, og som man har for de børn, der benytter børnetandklinikken. Det vil sige, at det administrative besvær har man, hvis man vil have den samme garanti for, at børnene kommer til tandlæge osv., hvis man har den samme opsigende virksomhed. Hvis vi får denne udgift, så kan man ikke samtidig komme og sige, at det duer slet ikke, for det vil føre os tilbage til tidligere tiders dårlige tandforhold osv.

Jeg er villig til at sige: ja men så lad os tale om det med udgifterne, hvis det koster kommunerne noget, så lad os opkræve en vis betaling, sådan som vi gør på de private skoler. Jeg kunne forstå på den socialdemokratiske ordfører, at det havde hun også overvejet. Det vil venstre meget gerne forhandle om, og vi vil i øvrigt meget gerne forhandle om detaljerne. Vi vil fastholde, at den model, der er nævnt i vort forslag, kan bruges, men det er absolut ikke noget ultimatum eller noget, som vi står voldsomt fast på. Vi ønsker blot lidt i denne retning, og jeg tror, at når vi får tænkt tingene igennem i udvalget og får debatten kørt igen her i løbet af sommeren, så vil det være muligt til efteråret at fremsætte et forslag i lidt ændret form, som kan tage hensyn til alle de saglige ting, som der – det skal siges – også er blevet fremført i dag.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg føler ikke trang til at forlænge debatten,